

ANNE TYLER AMATÖR EVLİLİK

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
DENİZ CANEFE

Anne Tyler
AMATÖR EVLİLİK

Can Yayınları: 1491

Çağdaş Dünya Edebiyatı: 610

The Amateur Marriage, Anne Tyler

© Anne Tyler, 2004

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

Bu kitabın yayın hakları A.M. Heath ve
Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Temmuz 2006

2. basım: Kasım 2006

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0600-5

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Anne Tyler
AMATÖR EVLİLİK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
DENİZ CANEFE

CAN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

1. Herkesin Bildiği Gerçek	9
2. Karahindiba Çiçeği	46
3. Telaşe Memuru	73
4. Umut Fısıltısı	119
5. Heidi'nin Büyükbabası	147
6. Kurbağayı Yavaş Yavaş Öldürmek	201
7. Dünyanın Sonu Değil	237
8. Yastıkta Serin Bir Nokta	283
9. Kıdemli Çocuk	314
10. Bir Tatlıya Benzeyen Adam	340

1. Herkesin Bildiği Gerçek

Semtteki herkes Michael ve Pauline'in ilk kez nasıl karşılaştıklarını anlatabilir.

1941 Kasımı'nın başlarında bir pazartesi sabahıydı. Ancak ufak bir salon büyüklüğündeki dükkânlarla iç içe geçmiş bakımlı küçük evlerden oluşan dar cepheli Doğu Baltimore konutlarının sıralandığı St. Cassian o gün de her zamanki gibi sıkıştıktı. Bir örnek fular takmış Golka ikizleri Sweda'nın dükkânının vitrinindeki rujları inceliyorlardı. Bayan Pozniak elinde hışırdayan küçük bir kesekâğıdıyla nalburdan dışarı çıktı. Bay Kostka'nın B modeli Ford'u homurdanarak geçti, ardından bir yabancının gösterişli Chrysler Airstream'ı süzüldü ve onu da kasabın hurdaya dönmüş dağıtım bisikletinin üzerindeki Ernie Moskowicz izledi.

Anton'un Bakkalı'nda -L biçimi ahşap bir tezgâhı ve alçak tavana kadar yükselen raflarıyla loş, tıklım tıklım dolu küçük bir dükkandı- Michael'ın annesi, Bayan Brunek için iki kutu konserve bezelyeyi paketledi. Sıkıca bağladıktan sonra ne bir gülümsedi, ne de "Yine bekleriz," ya da "Sizi gördüğüme sevindim," dedi, yalnızca paketi uzattı. (Bayan Anton zor bir yaşam geçirmişti.) Bayan Brunek'in oğullarından biri -Carl? Paul? Peter? Hepsi de birbirine öyle benziyordu ki- burnunu ucuz şekerleme vitrinine dayamıştı. Gevrek kutularının yakınında yerdeki tahtalar-

dan biri gıcırdadı, ama bu yalnızca yaşlı binanın kemiklerinin zeminin daha da derinlerine yerleşmesinin sesi idi.

Michael tezgâhın daha uzun olan sol tarafında, arkaya Woodbury sabunlarını diziyordu. O sıralar yirmi yaşında, uzun boylu, elbiseleri üzerine oturmeyen genç bir adamdı; saçları çok siyahtı ve aşırı kısa kesilmişti, yüzü, ne kadar sık tıraş olursa olsun her zaman gölgesi kalan esmer favorileleriyle birazcık fazla inceydi. Sabunları bir piramit şeklinde yığıyordu, en alta beş sabundan bir temel, üzerine dört, onun üzerine üç... oysa annesi kimbilir kaç kez daha az yer kaplayan ve daha az yaratıcı bir düzenlemeyi yeğlediğini belirtmişti.

Sonra *ding, dong* ve *bam!* Ardından ilk bakışta genç kadınlardan oluşmuş bir fırtına gibi görünen bir şey kapıdan içeri daldı. Yanlarında soğuk havadan bir esinti ve araba egzozu kokusu getirmişlerdi. “Bize yardım et!” diye çığlık attı Wanda Bryk. En iyi arkadaşı Katie Vilna, kolunu kırmızı ceketli yabancı bir kıza dolamıştı, bir başka kız da kırmızı ceketli kızın şakağına bir mendil bastırıyordu. “Yaralandı! İlk yardım gerekiyor!” diye bağırdı Wanda.

Michael sabunları dizmeyi bıraktı. Bayan Brunek elini yanağına götürdü, Carl ya da Paul ya da Peter ıslıklı bir soluk aldı. Ama Bayan Anton gözünü bile kırpmamıştı. “Onu niye buraya getirdiniz?” diye sordu. “Kafeye götürseydiniz.”

“Kapalıydı,” dedi Katie.

“Kapalı mı?”

“Kapisında öyle yazıyor. Bay Sweda Sahil Koruma’ya katılmış.”

“Ne yapmış ne yapmış?”

Kırmızı ceketli kız, kulağının yanından süzülen kanlara rağmen güzel bir kızdı. Öteki iki kızdan daha uzun, ama daha ince, daha narindi, kat kat kesilmiş koyu sarı saçları başını bir şapka gibi sarıyordu, üst dudağının iki küçük kıvrımı kalemle çizilmiş kadar keskindi. Michael tezgâhın arkasından çıkıp ona daha yakından baktı. “Ne oldu?” diye sordu kıza – yalnızca ona, gözlerini kızdan ayırmadan yal-

nızca ona sordu.

“Bir yara bandı getirin! Tentürdiyot getirin!” diye emirler yağdırıyordu Wanda Bryk. Ortaokulda Michael ile birlikte okumuştur. Ona patronluk taslayabileceğini düşünmüş gibi görünüyordu.

“Bir tramvaydan atladım,” dedi kız.

Sesi alçak ve buğuluydu, Wanda'nın ince keman tonlarından sonra insanı şaşırtıyordu. Gözleri hercaimenekşeler gibi mavi, mor renkliydi. Michael yutkundu.

“Dubrowski Sokağı'nda bir geçit töreni başladı,” diye anlatıyordu Katie ötekilere. “Szapp kardeşlerin altısı birden gönüllü yazılıyor, duymadınız mı? Ayrıca birkaç da arkadaşları var. Pankartlarında ‘Kollayın kendinizi Japlar!’¹ Geliyor Szapplar!’ yazıyor, herkes onları uğurluyor. Öyle bir kalabalık toplanmış ki trafik neredeyse durmuştu. İşte Pauline de –işinden eve dönüyormuş; her yer erken kapanıyor– peki, o ne yapıyor? Hızlanan bir tramvaydan aşağı atlıyor onlara katılmak için.”

Eğer trafik tıkanıyorsa tramvayın da çok fazla hızlanmış olmaması gerekirdi, ama hiç kimse bunu belirtmeye gerek duymadı. Bayan Brunek geçmiş olsun gibilerden bir şeyler mırıldandı. Carl ya da Paul ya da Peter “Ben de gidebilir miyim anne? Gidebilir miyim? Gidip geçit törenine bakabilir miyim?” diye sordu.

“Yalnızca gençlerimizi desteklemeye gayret etmemiz gerektiğini düşünmüştüm,” dedi Pauline Michael'a.

Michael yeniden yutkundu. “Tabii, elbette,” dedi.

“Gidip kafanı kırmakla gençlerimize yardım etmiş olmuyorsun şapşal,” dedi boynu eşarplı kız. Sesindeki sabırlı tondan Pauline ve onun arkadaş olduklarını anlayabilirdiniz, ama Pauline kadar çekici değildi – sakın yüzlü, duygudan yoksunmuş izlenimi yaratacak kadar kalın ve düz kaşlı, kahverengi saçlı bir kızdı.

“Kafasını bir sokak lambasına çarptığını sanıyoruz,” dedi Wanda. “Ama o gürültü patırtı içinde insan hiçbir şeyden emin olamıyor. Dosdoğru kucağımıza düştü neredeyse,

¹ Japs: İngilizce gündelik konuşmada Japonların kısaltılmış biçimi. (Çev.)

Anna da onun biraz arkasındaydı. ‘Hey neler oluyor! İyi misin sen?’ dedim. *Birilerinin bir şeyler* yapması gerekiyordu elbet; orada kan kaybindan ölmeye bırakamazdık onu herhalde. Sizde hiç mi yara bandı yok?”

“Burası eczane değil,” dedi Bayan Anton. Sonra kafasında bir bağlantı kurup ekledi: “Nick Sweda da nereden çıkardı bunu şimdi? En azından otuz beşinde olmalı!”

Bu sırada Michael tezgâhın arkasında –kasanın olduğu dar uçta– duran annesinin yanına gitmek için Pauline’e arkasını döndü. Eğildi, bir an için gözden kayboldu, sonra bir sigara kutusuyla yeniden ortaya çıktı. “Sargı bezleri,” diye açıkladı.

Bunlar yara bandı değildi; şu eski moda rulo yapıp Pauline’in gözleriyle aynı renk koyu mavi bir kartona sarılmış pamuktu. Beyaz bir yapıştırıcı bant ve bir de boğa kanı renginde bir şişede tentürdiyot vardı. Wanda onları almak için ileri doğru bir adım attı; ama hayır, Michael pamuk rulosunu kendisi açtı, köşesinden bir parça kopardı. Pamuğu tentürdiyotla ıslattı, gelip Pauline’in karşısında durdu. “Bir bakayım,” dedi.

Saygılı, dikkatli bir sessizlik oldu, sanki herkes o ânın önemli bir an olduğunu anlamış gibiydi – Wanda’nın Anna diye hitap ettiği eşarplı kız bile; oysa Anna, Michael Anton’un genelde o topluluğun en çekingeni olduğunu bilemezdi. Pauline’in alnındaki mendili çaktı. Michael, Pauline’in bir tutam saçını yana itip pamukla yarayı silmeye başladı. Pauline hiç kıpırdamıyordu.

Yara beş santim uzunluğunda kırmızı bir çizgiye benziyordu, uzundu ama derin değildi, şimdiden kapanmaya başlamıştı. “Aa,” dedi Bayan Brunek. “Dikiş atmaya gerek yok.”

“Bundan emin olamayız!” diye bağırdı Wanda, dramın son bulmasını istemiyordu.

Ama Michael, “Bir şeyi yok,” deyip bir parça pamuk daha kopardı. Pamuğu Pauline’in şakağına çarpı şeklinde yapışkan bantlarla yapıştırdı.

Şimdi bir çizgi romandaki dövüş kurbanına benzemişti

kız. Sanki bunu anlamış gibi gülüyordu. İki yanağında da birer gamzesi varmış meğer. “Çok teşekkür ederim,” dedi Michael’a. “Gel de geçit törenini bizimle birlikte izle.”

Michael, “Tamam,” dedi.

Öyle kolayca söylemişti ki bunu.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Brunek kardeşlerden biri. “Gidebilir miyim anne? N’olur?”

Bayan Brunek, “Şşt,” dedi.

“Peki, ama dükkâna kim yardım edecek?” diye sordu Bayan Anton Michael’a.

Michael sanki onu duymamış gibi köşedeki askıdan ceketini aldı. Bu öğrenci ceketleri gibi bir ceketti – kurşuni tonlarda kaba dokulu bir kumaştan yapılmıştı, büyükçeydi. Ceketini üzerine geçirdi, düğmelerini iliklemedi. “Hazır mısınız?” diye sordu kızlara.

Ötekiler –annesi, Bayan Brunek, Carl ya da Peter veya Paul, ve tesadüfen tam Michael ve dört kız paldır küldür kapıdan çıkarlarken oraya doğru gelen ufak tefek, ihtiyar Bayan Pelowski– Michael’ın arkasından baktılar. “Ne?..” diye sordu Bayan Pelowski. “Neler oluyor böyle?.. Nereye?..”

Michael yavaşlamadı bile. Peşindeki üç kız ve yanındaki dördüncüyle sokağın yarısına kadar gelmişti artık. Pauline elini Michael’ın sol koluna yerleştirmiş, parlak kırmızı ceketiyile yanında süzülüyordu.

Sonradan, daha o zaman bile, Michael’ın gidici olduğunu anladığını söylüyordu Bayan Pelowski.

“Geçit töreni” sözü, Dubrowski Sokağı’ndaki kargaşayı tanımlamak için aşırı resmî kaçıyordu. Düzinelerce genç adamın kaldırımın ortasında yürüdükleri doğruydu, ama hâlâ sivil giysiliydiler ve uygun adım gitmek için en küçük bir çaba göstermiyorlardı. John Piazynin oğullarından en büyüğü John’un Büyük Savaş’tan kalma gemici kepini takmıştı. Adı bilinmeyen bir başka genç, ordunun dağıttığı battaniyelerden birini pelerin gibi omuzlarına sarmıştı. Dökün-

tü, düzensiz ve bakımsız küçük bir alaydı bu, yüzleri soğuktan çatlamıştı, burunları akıyordu.

Böyleyken bile insanlar coşku doluydu. Ev yapımı pankartları, Amerikan bayraklarını ve *Baltimore Güneşi* gazetesinin ön sayfasını sallıyorlardı ellerinde. Konuşmaları alkışlıyorlardı – her türlü konuşmayı, tepelerinden yüksek sesle söylenen her türlü sözü. Kürklü kulaklık takmış bir adam “Yılbaşına eve dönmüş olacaksınız çocuklar!” diye bağırdı, kalabalığın içinde “Yılbaşı! Hurra!” çığlıkları dolaştı.

Michael Anton dört kızla birlikte ortaya çıktığında herkes onun da gönüllü yazılacağını varsaydı. “Git yakala onları Michael!” diye bağırdı biri. Ama John Piazzy’nin karısı “Ah, hayır. Zavallı annesinin ölümü olur bu. Kadıncağız bunca acı çekti,” dedi.

Dört kızdan biri, kırmızılısı, “Sen de gidecek misin Michael?” diye sordu. Bir yabancıydı, ama çok göz okşayıcıydı. Ceketinin kırmızısı teninin doğal ışıltısını ortaya çıkarıyordu ve şakağındaki sargı onu biraz uçarı ve pervasız gösteriyordu. Michael’ın konuşmaya başlamadan önce onu uzun uzun incelemesinde şaşılacak bir şey yoktu.

“Şey,” dedi sonunda, ardından omuz silker gibi bir hareket yaptı. “Yani, elbette gideceğim ben de!” dedi.

Yakınlarında duran herkesten bir alkış koptu ve öteki kızlardan biri –aslında Wanda Bryk’ti bu– sokaktaki öteki gençlerin arasına karışana kadar itti Michael’ı. Leo Kazmerow solunda yürüyordu; dört kız sağındaki kaldırımda yürüyerek ona eşlik ediyorlardı. “Seni seviyoruz Michael!” diye haykırdı Wanda. Sanki Michael daha o anda siperlere gönderiliyormuş gibi “Çabuk geri dön!” diye seslendi.

Sonra Michael unutuldu. Sürüklenip götürülmüş, yerini başka delikanlılar almıştı: Davey Witt, Joe Dobek, Joey Serge. “Gidip o Japonlara günlerini gösterin!” diye bağırdı Davey’in babası. Çünkü, diyordu bir adam, önünde sonunda, ellerine bir şans daha geçtiğinde Polonya’yı bile ele geçirmeyeceklerini kim söyleyebilir? Yaşlı bir kadın ağlıyordu. John Piazzy, çevresindeki herkese oğullarından

hiçbirinin “korku” sözcüğünün anlamını bilmediğini anlatıyordu. İnsanlardan birçoğu “duyduğunda neredeydin” konuşmalarına girişmişlerdi. Bir tanesi o sabaha kadar hiçbir şey duymamıştı; annesini gömmekle uğraşıyordu. Biri radyodaki ilk haberi duymuş, ama bunun da bir Orson Welles aldatmacası olduğunu düşünüp önemsememişti. Bir kadın, kocası kapıyı çaldığı sırada küvette suyun içindeydi. “Buna asla inanmayacaksın,” diye seslenmişti kocası. “Oturdum kaldım orada,” diyordu kadın. “Oturdum, oturdum, oturdum, sonunda su soğudu.”

Wanda Bryk yanında Katie Vilna ve kahverengi saçlı kızla geri döndü, ama kırmızılı kız yoktu. Kırmızılı kız ortadan kaybolmuştu. Birileri onun da Michael Anton’la birlikte savaşa gitmiş olabileceğini söylüyordu.

Herkes fark etmişti – kalabalıktan Michael’ı tanıyan herkes. Bu yeterince şaşırtıcı bir şey olduğu için herkes fark etmiş, birbirlerine göstermişti ve sonradan da bir süre unutmamışlardı.

Ertesi gün Leo Kazmerow’un renk körü olduğu için kabul edilmediği söylentisi dolaştı. Renk körü, diyordu insanlar. Ülken için savaşmakla rengin ne ilgisi vardı? Belki birilerinin üzerindeki üniformanın rengini tanıyamazdı. Örneğin savaşta birine silahını doğrulttu diyelim. Ama herkes bunu aşmanın yolları olduğunda anlaşıyordu. Onu bir gemiye koyabilirlerdi! Bir topun arkasına yerleştirir ve nereye ateş edeceğini gösterirlerdi!

Bu konuşma Anton’un bakkalında geçiyordu. Bayan Anton telefona cevap veriyordu, ama telefonu yerine koyar koymaz birisi sordu: “Michael’den haber var mı peki Bayan Anton?”

“Haber mi?” dedi kadın.

“Gitmedi mi henüz?”

“Yok, Michael hiçbir yere gitmiyor,” dedi Bayan Anton.

İnsanlar yan gözle birbirlerine baktılar – Bayan Poznack, Bayan Kowalski ve Bayan Kowalski’nin kızlarından biri.

1935'te kocasını, iki yıl sonra da büyük oğlunu yitiren Bayan Anton'la tartışmayı hiç kimse istemiyordu. Yakışıklı, sevimli Danny Anton, kasları lif lif kemiren, insanı adım adım yiyip bitiren çaresiz bir hastalıktan ölmüştü. O günden beri Bayan Anton başka bir kadın olmuştu ve bu yüzden onu hiç kimse suçlayamazdı.

Bayan Pozniak buğday kreması, Fels Naphta ve bir kutu Heinz fasulye konservesi istedi. Bayan Anton istediklerini birer birer tezgâhın üzerine koydu. Sert yüzlü bir kadındı, her şeyi griydi. Yalnızca saçları değil, donuk, pörsümüş teni, sönük gözleri, kareli elbisesinin üzerine giydiği sarkmış, buruşmuş erkek kazağı da griydi. Müşterileriyle ilgilenirken, sanki başka birinin, onu daha az hayal kırıklığına uğratacak birinin gelmesini umuyormuş gibi onların omuzlarının üzerinden arkalarına bakma alışkanlığı vardı.

Sonra kapının çanı çingırdadı, içeri elinde hediye kâğıdına sarılı bir paket taşıyan kırmızı ceketli bir kız daldı. "Bayan Anton?" dedi. "Beni hatırlıyor musunuz?"

Bayan Pozniak siparişlerini bitirmemişti. Bir parmağı alışveriş listesinin üzerinde kıza döndü, karşı çıkmak için ağzını açtı.

"Pauline Barclay," diye açıkladı kız. "Başımda bir kesik vardı, oğlunuz yarama sarmıştı. Onun için bir atkı ördüm. Umarım çok geç kalmamışumdır."

"Geç kalmak mı, neye?" diye sordu Bayan Anton.

"Michael cepheye gitmedi henüz değil mi?"

"Cepheye mi?"

Bayan Anton bu sözü söylerken biraz duraklamıştı, e harfleri ağzından biraz değişik çıkmıştı. Bir odanın ön cephesini ya da bir mobilyayı düşünüyor olabilir.

Pauline açıklamalara başlayamadan kapı çingırtıyla yeniden açıldı, içeri üzerindeki döküntü ceketle Michael girdi. Pauline'in içeri girdiğini sokaktan görmüş olmalıydı; yapmacık şaşkınlık gösterisinden bunu anlayabilirdiniz. "Aa! Pauline! Sen misin!" dedi. (Asla oyuncu olamazdı.)

"Sana sıcak bir atkı ördüm," dedi Pauline. Paketi eldivenli elleriyle kaldırıp uzattı; ince kemikli, narin yüzünü

yana eğmişti. Kùçuk bakkal dükkanını şimdi o kadar kalabalıklaşmıştı ki neredeyse burun buruna duruyorlardı.

Michael, “Bana mı?” dedi.

“Cephede takman için.”

Michael aceleyle annesine baktı. Sonra Pauline’in dirseğini yakaladı. “Gel, gidip bir kola içelim,” dedi.

“Ah, niye, bu şey olmaz mı...”

“Michael? Bir telefon siparişimiz var,” dedi Bayan Anton.

Ama o, “Hemen dönerim,” deyip Pauline’i kapıdan dışarı çıkardı.

Her nasılsa arkalarında kendilerinin kapladığından daha büyük bir boşluk bırakmışlardı.

Bayan Pozniak bir an için durakladı, Bayan Anton’un söyleyebileceği ilginç bir şey var mı diye bekledi. Ama Bayan Anton hiçbir şey söylemedi. Asık bir yüzle oğunun arkasından bakarken bir eli sanki köşelerini koparmak istermiş gibi buğday kreması kutusuna uzanmıştı.

Bayan Pozniak boğazını temizledi, bir şişe pekmez istedi.

St. Cassian Sokağı’nın salon pencereleri kendilerince askerî bir havaya girmiş; Kutsal Bakire, Çin finoları ve ipek çiçeklerin yerlerini Amerikan bayrakları, kırmızı, beyaz ve mavi kurdele yığınları, Avrupa haritalarının sayfaları açılmış coğrafya kitapları almıştı. Ama kimi durumlarda dinsel eşyalar yerlerinden kımıldamıyordu. Örneğin Bayan Szapp’ın güneşte solmuş Paskalya dekorasyonları ahşap çerçeveye altı saten yıldız taşıyan flama çivilendikten sonra bile yerlerinde kaldılar. Neden olmasın ki? Oğullarınızın hepsi de ülkeleri için yaşamlarını tehlikeye atarlarken gelebilecek her türlü yardıma ihtiyacınız vardır.

Bay Kostka Michael’a hangi hizmet dalına başvurduğunu sordu. Bu olay Sweda’nın Kafesi’nde geçiyordu, dükkan Bay Sweda’nın kayınbiraderi tarafından yeniden açılmıştı. Michael ve Pauline mermer masalardan birinde oturuyor-

lardı; son günlerde sık sık birlikte görülür olmuşlardı. Michael “Kara Kuvvetleri,” dedi. “Gerçekten mi! Ben Deniz Kuvvetleri olacağını düşünüyordum,” dedi Bay Kostka.

“Evet, ama beni deniz tutuyor,” diye açıkladı Michael.

“Pekâlâ, genç dostum, ama biliyorsun ordu seni denizin öteki yanına arabayla götürmeyecek,” dedi Bay Kostka.

Michael şaşırmış gibi baktı.

“Peki, kampa gitmek üzere ne zaman yola çıkıyorsunuz?” diye sordu Bay Kotska.

Michael durakladı. Sonra, “Pazartesi,” dedi.

“Pazartesi!” Günlerden cumartesi olmuştu. “Annen dükkân için yardımcı aramaya başladı mı?”

Of, kurnazca bir soruydu; çok kurnazcaydı. Herkes Bayan Anton’un Michael’ın gönüllü yazıldığından haberi olmadığını biliyordu. Ama bunu ona kim söyleyecekti? Herkesin işine karışmasıyla ünlü Bayan Zack bile buna yüreğinin dayanmayacağını söylüyordu. Hepsi bunu yapmasını Michael’dan bekliyorlardı; oysa orada oturmuş Pauline ile birlikte kolasını yudumluyordu ve söyleyebildiği tek şey “Eminim birilerini bulur,” oluyordu.

Pauline yine kırmızı giyinmişti. Onu rengi kırmızı olmalıydı. Yuvarlak yakalı, bembeyaz bir gömleğin üzerine kırmızı bir kazak giymişti. Artık Doğu Bulvarı’nın kuzeyinde bir mahalleden geldiği biliniyordu; Katolik bile değildi; babasının emlak bürosunda sekreter olarak çalışıyordu. Bunların hepsinin öğrenilmesini sağlayan her nasılsa Pauline’in en iyi arkadaşı olmayı başaran Wanda Bryk’ti. Pauline’in dünyanın en iyi insanı olduğunu ve bir o kadar da eğlenceli olduğunu söyleyen Wanda’ydı. Öyle şen şakraklık ki! Her zaman bir muzırlık peşindeydi. Ama başkaları pek o fikirde değildi. Şimdi gazoz musluğunun başında oturanlar yani. Ne tür saçmalıklarla Michael’ın başını şişirdiğini duymak için kulaklarını dört açmadıklarını mı sanıyorsunuz? Aynı zamanda tezgâhın arkasındaki uzun aynadan onu görebildiklerini söylemeye bile gerek yok elbette. Gamzeli yüzünü isyan eder gibi öne eğdiğini, parmaklarının cilveli bir şekilde kolasının kamışıyla oynadığını görebiliyorlardı.

Michael'ın güvenliğinden kaygılandığı için geceleri gözünü kırpmayacağını mırıldandığını duydular. Michael'ın güvenliğinden endişe duymaya ne hakkı vardı onun? Daha doğru dürüst tanımıyordu bile Michael'ı! Michael onların kendi içlerinden biriydi, mahallenin en sevilen gençlerindendi, gerçi bugüne kadar özellikle romantik biri olarak görülmemiş olsa da. (Son birkaç gündür çok sayıda kız, Katie Vilna ve başka birçoğu, Michael'ın farkına varmadıkları birtakım özelliklerinin olabileceğinden kuşkulandırmaya başlamışlardı.)

Tezgâhın başında Bayan Pelowski ile birlikte sodasını içen yaşlı Bayan Jakubek bir akşam önce sinemada Pauline'in yanına gittiğini ve ona Deanna Durbin'e benzediğini söylediğini anlatıyordu. "Gerçekten de bir yönüyle benziyor," diye kendini savundu. "Biliyorum, sarışın, ama şu dolgun ve yumuşak tene sahip o da. Ama bana ne dese beğenirsiniz? 'Deanna Durbin mi!' dedi. 'Bu kesinlikle doğru değil! Ben kendime benziyorum! Hiç kimseye benzemekten hoşlanmam!'"

"Bak sen," dedi Bayan Pelowski anlayışlı bir sesle. "Sen yalnızca dostça davranmaya çalışıyordun oysa."

"Eğer biri bana Deanna Durbin'e benzediğimi söylese çok hoşuma giderdi şahsen."

Bayan Pelowski sandalyesinde arkasına yaslanıp Bayan Jakubek'i inceledi. "Yani aslında biraz benziyorsun, çene tarafların," dedi.

"Tek düşünebildiğim şey Michael'ın o zavallı annesi. Üstelik kız hiçbir şey değil; hiçbir milletten değil. Ukraynalı bile değil; hatta İtalyan bile değil! İtalyanlarla bir dereceye kadar başa çıkabilirdim. Ama 'Barclay'! Kızla Michael'ın tek bir ortak yanları yok."

"Tıpkı *Romeo ve Juliet* gibi," dedi Bayan Pelowski.

İki kadın da bir an düşündüler. Sonra yeniden aynaya göz attılar. Pauline'in ağladığını gördüler; Michael kızın kasımpatı gibi başını ellerinin arasına almak için masanın üzerine eğilmişti.

"Birbirlerine âşık görünüyorlar," dedi Bayan Jakubek.

ANNE TYLER

AMATÖR EVLİLİK

ROMAN

Amatör Evlilik, dengi dengine olmayan bir evliliğin üç kuşak boyu süren öyküsünü anlatıyor. Birbirleri için yaratılmış gibi görünen Pauline ile Michael'ın, ABD'yi II. Dünya Savaşı'na sokan Pearl Harbor baskınından altmış yıl sonrasına, 2001'e uzanan evlilik öyküsü, Amerikan orta sınıf yaşamını ince bir mizahla yansıtıyor. Günümüz Amerikan edebiyatının en iyi yazarlarından **Anne Tyler**, birbirine âşık, ama birbirine katlanamayan bir çiftin fırtınalı birlikteliğini anlatırken, uyumsuz bir evliliği büyüteç altına almakla kalmıyor, sınıf değiştiren bir ailenin eski ve yeni çevreleriyle ilişkilerini de tüm ayrıntılarıyla gözlemliyor. Daha önce yayınladığımız *Suluk Alma Dersleri*'ndeki alaycı, ama sevecen yaklaşımını koruyan Tyler, kişisel yalnızlıkları, insanlar arasındaki iletişim güçlüklerini bir kez daha incelikli bir üslupla dile getiriyor. *Amatör Evlilik*, tipik bir Anne Tyler romanı.

ISBN 975-07-0600-5

9 789750 706004
<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR